

Сичко е той изгубилъ: родители, роднини, съсѣды сички распиляны, безъ да знае да ли ся тѣ живы, или ся паднали подъ острый злодѣйскы ножъ.

Мѣсяць-тѣ ся скри, бѣжанецъ-тѣ подпрянтъ на кривака си, още не прѣстава отъ да опрявя жалостны поглѣды къмъ злощастно-то селце, кое малко по малко ся закрываше отъ чърнж-тж тмнинж.

— Какъ? думаше си той, — какъ? може ли ся отърва и това село отъ страшный огнь, кой-то погълна наши-тѣ къщи? Има ли вече надежда че това село ще осымне и да остане тѣй както е сега? — Горко! пуста зла честь скоро ще сполѣти и него! Злочесты-тѣ ми роднини да ли щжтъ дочака да видятъ онова, кое-то и други-тѣ тѣхны съсѣды изтѣглихж? Два дни е вече откакъ бѣгамъ; единъ самси азъ ся отървахъ отъ толкосъ огневе, отъ толкосъ бѣды; прѣзъ дѣто и да поминахъ рѣдомъ запусѣли села срѣщахъ, отъ всждѣ ми ся зачювахж плачове. О, злочестый азъ! колко страхове притеглихъ: часто въ тмниж нощъ ся припанувахъ въ челяшкы трунове съ крѣвѣ обляны; сега пакъ въ тѣзи грозниж нощъ ето ми върху този мостъ живъ и здравъ, нѣ кой знае до кога? Разсърдена-та ржка Божія скоро ще разиграе своя бичъ и въ това село, скоро ще расплачи и ту-